

Γιατί οι γονείς πληγώνουν τόσο βαθιά;

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Της Ιφιγένειας Πανέτσου

Η μητρική αγάπη θεωρείται αυτονόητο συναίσθημα αλλά αντικειμενικά δεν είναι. Τα παιδιά δεν είναι τα ιδανικά παιδιά της φαντασίας μας . Όπως επίσης και οι μητέρες δεν μοιάζουν με αυτές που περιγράφουν τα ποιήματα.

Ο μύθος της μητρότητας - όπως κάθε μύθος - είναι απλουστευμένος και απλοποιημένος. Όλοι μας έχουμε βιώσει την κατάρριψη αυτού του μύθου στην παιδική μας ηλικία, αλλά μεγαλώνοντας όλοι θέλουμε ν' αποδείξουμε ότι εμείς θα τον επαληθεύσουμε ως γονείς.

Μοιάζει να υπάρχει μια συλλογική πεποίθηση ότι όταν μια γυναίκα γίνεται μητέρα - μεταμορφώνεται σε καθαγιασμένο πλάσμα. Όσοι έχουν μπει στη διαδικασία να δουλέψουν θεραπευτικά με τον εαυτό τους, γνωρίζουν ότι το είδος και η ποιότητα της αγάπης που έχουμε εισπράξει ως παιδιά, αυτό είναι που μπορούμε να προσφέρουμε ως γονείς .

Η σχέση με το παιδί είναι μαγική. Ο ενήλικος άνθρωπος φαινομενικά, έχει τη δυνατότητα να δημιουργήσει την ιδανική σχέση, να πλάσει τον ιδανικό άνθρωπο, όπως τον έχει στο μυαλό του.

Αυτό όμως το πρότυπο πολύ συχνά , μέσα στο εικοσιτετράωρο συγκρούεται με τα πραγματικά συναισθήματα που ξεπηδούν απ εκεί που δεν τα περιμένεις και τα

οποία παραμένουν ανομολόγητα και καλά κρυμμένα .

Προσπαθώντας οι γονείς να φτιάξουν αυτό που φαντάζονται πολύ συχνά - ανάλογα και με τον χαρακτήρα τους - το πετυχαίνουν. Πετυχαίνουν ακριβώς την εικόνα και ξεγελούν τον κοινωνικό περίγυρο και τον εαυτό τους. Ο μόνος που δεν ξεγελιέται είναι το παιδί. Το οποίο παραμένει ο μοναδικός αξιόπιστος μάρτυρας της αλήθειας των συναισθημάτων κάθε οικογένειας.

Μπορεί να κακοποιηθεί συναισθηματικά ένα παιδί για να αναγκαστεί να χωρέσει στην εικόνα που έχουν οι γονείς, να ανταποκριθεί στις προσδοκίες τους, να γίνει αυτό που εκείνοι θέλουν. Όμως πάντα θα υπάρχει κάτι που αργά η γρήγορα θα εμφανισθεί ως αδυναμία, ασθένεια, επιθετικότητα, απάθεια και δεν θα μπορεί να το εξηγήσει κανείς.

Η κακοποίηση των παιδιών δεν είναι μόνο οι ακραίες ιστορίες που βγαίνουν στις ειδήσεις. Συμβαίνει καθημερινά από ανύποπτους γονείς. Συμβαίνει με ένα απλανές βλέμμα, με μια επιτιμητική ματιά, με προσβλητικά λόγια, με θυμό που εγκλωβίζεται σε ένα κλειστό στόμα. Συμβαίνει όταν οι γονείς εστιάζουν στα επιτεύγματα και όχι στο ίδιο το παιδί, στην ύπαρξη του.

Συμβαίνει, όχι γιατί αυτό που κάνει ή δεν κάνει ένας γονιός, είναι από μόνο του τόσο φοβερό, αλλά γιατί το μωρό είναι τόσο εύθραυστο και εξαρτημένο για την επιβίωση του απ αυτούς. Είναι φτιαγμένο έτσι ώστε να αντιλαμβάνεται στο κέντρο της ύπαρξης του την κάθε δόνηση που νοιώθει το πλάσμα που του δίνει ζωή.

Δεν πρέπει καμία μητέρα να νομίζει πως μπορεί να φροντίζει ένα μωρό μηχανικά, χωρίς επιπτώσεις. Το μωρό που δεν συναντά ένα βλέμμα να το κοιτάζει, νοιώθει ότι βρίσκεται σε θανάσιμο κίνδυνο. Το αποτύπωμα της συναισθηματικής απουσίας ή της συναισθηματικής αναστάτωσης της μητέρας είναι ανεξίτηλο στην ψυχή και στο σώμα του ανθρώπου.

Όμως γιατί οι μητέρες δεν είναι τόσο διαθέσιμες όσο χρειάζεται να είναι, για τις ανάγκες του παιδιού;

Γιατί οι μητέρες και οι πατέρες είναι πριν απ όλα άνθρωποι. Άνθρωποι που έχουν διανύσει μια απόσταση στη ζωή τους, μπορεί να έχουν πληγές ανοιχτές, κρυμμένα μυστικά, καταπιεσμένα συναισθήματα και σε κάθε περίπτωση παιδικά τραύματα που τώρα ενεργοποιούνται.

Έρχεται το παιδί στη ζωή μας και μας φέρνει αντιμέτωπους με το παρελθόν μας. Έχουμε δύο επιλογές ή θα το αντιμετωπίσουμε ή θα του το κληροδοτήσουμε αυτούσιο. Αυτή είναι ακριβώς η ευκαιρία που δίνει η γονεϊκότητα. Σου καθρεφτίζει

τις πληγές, τις στρεβλώσεις, τα κενά. Μπορείς πάντα να αποστρέψεις το βλέμμα αλλά όχι χωρίς τίμημα.

Οι γονείς που νοιάζονται, το πιο σημαντικό που μπορούν να κάνουν, για να προστατεύσουν τα παιδιά τους απ τον εαυτό τους, είναι να φροντίσουν τον εαυτό τους. Μόνο έτσι θα επιτρέψουν στην αγάπη τους να εκδηλωθεί αβίαστα και ευεργετικά.

Πηγές: iphigeneiapanetsou.wordpress.com- tvxs.gr